

Womhaj Bóh!

Cižlo 7.
21. febr.

Lětnik 2.
1892.

Szerbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihiczišczerńi w Budyšchinje a šu tam dostacž ša šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Seragesimae.

2 Korintiskich 12, 7—9: A šo bych šo ja tych wyškoch šjewjenjom pšches měru njepšchěbėhnuł, je mi daty koł do czěła, šatanowy jandžel, kiž by mje s pjasczu bił, šo šo ja njebych pšches měru posbėhnuł. Ša to šym ja tši krócž teho Šnješa prošyl, šo by wote mnje wotstupił. A wón je ke mni rjeknuł: Doscž masch na mojej hnadže, pšchetož moja móż je w šłabych móžna. Teho dla chzu šo ja najradšcho šwojeje šłaboscze šhwalicž, šo by ta móż Šhryštušowa we mni pšchėbnwala.

Porėdko je šchtó šwojeho hnadneho šchtanta tał wěšty był jako šwj. Pawoł. Wón móže prajicž: „Mi je šo šmilnošcž došla, s Božeje hnadu šym, šchtož šym, jeho hnadu njeje podarmo na mni džělaka, dale je mi pšchipołožena króna teje prawdošcze“. Ale kaž stari wo Pětrje praja, šo je jemu wot nožy jeho šaprcžza šem stajnje šylša na wócžku wišala, tał Pawoła pšchėzo šašo czorna ruka s dnjom mlodošcze pšchima a džerži jemu tu krej Šchčėpana a tych druhich, kotrychž bėšche šwjasanych do Jerusalema pšchiwjedł, pšchėd woczi. Tón njepšchėczel s tutymi dopomnjenjemi kaž s pjasczu na jeho šwėdomje bje, czežka šrudoba panje na jeho dušchu, a tał rucze hacž šo šhwalicž chze, tamna stara wina šo jemu kaž koł, na kotrymž šo šłóštnił kole, pšches wutrobu a myšł drėje. Te kamjenje, kotrež šu na Šchčėpana panyle, padaju jemu na dušchu, a hłóš jemu pšchiwola: „Ty jeno mjelcž, na twojej mlodošczi leži pšchėczėžka wina.“ Tši krócž je teho Šnješa prošyl, šo by tola tutu czwilu wot njeho wšal. Ale je

to wotmolwjenje došla: „Doscž masch na mojej hnadže, pšchetož moja móż je w šłabych móžna. Budž špokojom, šo šy hnadu namakal; dyrbi tuto dopomnjenje na twojim šwėdomnju ležo wostacž kaž czežki kamjen; hdyž wone tebje dele džerži, dha wšchaf šym najmóžnišchi w tebi.“ Tał wostaji tón Šnješ nětotremužtuli wobroczenemu a wobhnadzenemu s jeho prjedawšchego hrėšchneho žiwjenja kamjen w šwėdomnju ležo; ale tež tutón kamjen je žohnowanje. Njesadžėwa hnadži, ale šadžėwa wšchaf šapomnjenju do stareho hrėcha, wuczi šo na kėdžbu bracž a mudrje šhodžicž. Tał drje je nam wšchittim s mlodych lět šem date „koł do czěła“. Móže wšchelate mjena mēcž. Tón jedyn je w czašu šwojeho njerosuma šobu hanił na teho Šnješa, na jeho šłowo a na jeho wobohich wėrjazyh a tał tu gmejnu Božu šobu pšchėczėhał. Jedyn drugi je šo na štaršchimaj czežko pšchėhrėšchil, drugi je šo s njepózcziwošcžu womasał, drugi je šwėrnoscž łamał, tšeczi je šo s zušym kubłom wobohacžil. Je-li nětk tež tón Šnješ hrėch wodał, dha šo tola nihdy žyle s pomjatka njeshubi. S czašami tón Šnješ kolej kóncžil wotkama, w druhich czašach ma šašo nowy kóncžil a wjerczi a kała a boli jara. Je pał džiwna hnadu Boža, šo tón koł runje potom šašo kóncžil doštawa, šo runje potom wjerczi a kała, hdyž chzemy šebje a druhich šhwalicž. Njesižy jo nihdy šhonił, šo runje potom kaž wótry šhip do dušche leczi a šchidła nahle wošłabnu? Ma kóždy šwój koł w czěle, a šchtóž tón šnaje a cžuje, tón šo šhwalenja wostaji.

Prjecž se šwėtnym njerjadom,
Kiž mje w myšlach jima!

Wón se swojim bohatstwom
 Na mni knjejtvo nima.
 Za nêtk Jesom Khrystuša
 Lubowacz chzu zyle.
 Niczo, sčtož swêt lubo ma,
 Prawje njeswješeli.

W Strašburku na našepjach,

abo

Wóh ma spochi dobre, cšlowjek husto džiwnne myšle.

Na šerbisi wot A. Skr.

Nasch nan chyzsche jemu stólz rostajicz, ale Jurij jón s ruku wot šo pokasa a praji, šo na nascheho nana wobroczo:

„Bazarjo, wot waš a wot wascheje holzy mi niczo duschne njeje, šo mataj wobaj myšle na nascheho Jana. — S tajke wêzu ženje niczo njebudze. Wam wschať bylo najšterje lubo, hdy móhli šebi sa nju praweho duschneho muža wubracz, ale wostańcze šdobnišcho pschi ludžoch wascheho runjecza, a mječze šo pětne wschitzu bele do niskich ludži. — Ty pať, moja holeczka, wostaj mi ty mojeho šyna na pokoj! Wón ma iwjerdu hłowu, ja pať mam runje tajku, — a njechasz šebi dacz wote mnje radžicz, smješsch wote wscheho teho šwoje rudženje. Zorty šo mnu hnocz šebi ja lubicz njedam. Takle mēla tu nētkle wscha waju wēz šwój „hamjen“.

Nasch nan Schołcze na to praji: „Tak wěrnó, hacz je Wóh luby Knješ na njeju žiwu, mi wo niczim tajkim žane škwichane šlowczko snate njeje. To šu waš wěscze ludžo nēšcto narēczeli. Šhudy drje šym — to wēm —, ale na šwoju czešz šebi tež nēšcto wēm, ale dyrbjala šo mi moja džowka komu do domu ja žonu šaczišczecz, hdyž mēli ju potom kaž šamu prošerku, chzuť šebi radšcho mēch wsacz, šebi jón na šhibjst položicz a s šijom w ruzy po proščenju cžahacz.“

„Mje šo nētko mój nan woprašča, hacz bylo mi wo tej wēzy ščto snate? — Ale mi chyzsche šo šamej wschej pschi tym pšokacz. Šaprecz jemu niczo njemōžach, teho dla jemu prajach, šo Janej ženje žadhn šamoš na ženitwu dała njejšym, ale šo šym jemu hišcže wczera wuprajika, šo jemu nihdy ženje šwoje „haj“ njedam, jeli mēl jeho nan nēšcto pschecziwo naju ženitwje. Wot nēť pať, dofelz wēm, šo šcže, Jurjo, wy jako jeho nan, pschecziwo wschemu temu, budžemoj wobaj, ja a wasch šyn, šašo dželenaj.

„Wscheho tajšeho chzu šo tež wot waju wobeju nadžecz“, do-rjekny na to Schołcziž Jurij.

„Niczo ša šo!“ — s tym bē se jstwy won a šaprašny šady šo s durjemi.

Lēdy bē Schołcziž Jurij hašu bele, duž bē tu jeho Jan nutška wó jstwje pola naš. „Se nasch nan tu pola waš pobyt? woprašča šo naš wón s šhwatkom. Wo wscho to šebi žanu štaroscž njeczińcže, ščtož je wam tón prajik. Kajtez chzu mēcz ja wscho, — tajke s namaj budže; hinasche pať na nihdy ženje niczo.“

„Nē, Jano, nē“, jemu nasch nan dopraji, „kajtez šcže Wóh wscho mēcz, tajke s wamaj budže. Jeho myšle pať njejšu žane waju myšle. Twój nan je pola naš pobyt a je mojej džowzy poroki do woczow cžiniť. Bylo tajke, kajtez šebi wón myšli, njechaz ju ja wjazy ša šamu šwoju pomēcz, jeli chyzla šebi wona nētkle hišcže se žanej myšliczku na tebje pomyšlicz.“

„Se nasch nan to?“ počza Jan wschón hněwny, „ja žno chzu jemu pokasacz!“

„Směrom, směrom, luby šyno! šwojeho nana a šwoju maczēt dyrbišch šebi cžesczicz, šo by šo czi derje ščlo a šo mēl ty na šemi dolhe žiwjenje“, praji jemu na to nasch nan. „Dzi šwój pucz s Bohom, ale pod mojej tšechu cze ženje šašo wobladacz nješczu, — wopomni šebi tola, — jowle pola naš niž wjazy! — A, Šejna, ty budžesch wot nētko šama wjedžecz, ščto masch šapoczecz. Dale wēz mēla nētkle šwój kónz!“

„Haj“, ja Janej prajich a štipich šo jemu bliže do woczow, „šta czi ja njejšym, ale bje wscheho pschemyšlenja šym šebi wscho tole šapoczala, kaž byla lóhkojte šwētne džecz. Ša to mamoj nētkle wobaj šwoju cžwilu a šwoje šhostanje. Šizo do přēdla budžich šebi dyrbjala doprajicz, šo s tym takle budže.“

„Ščto?“ šawoła Jan, kiž tam stejesch, kaž bylo šo jemu do woczow šabliško, šo bu mi psched nim hrosa, „ty mi njechala šwoje šlowo wudžeržecz?“

„Jano, ja hišcže šym czi dotal žane njedala, ale byla czi žane dała, dyrbjala šebi jo nētkle wot tebje šašo šama s šebi

wróczicz. To pať tež chzu! Měj šo derje, Jano, Wóh cze pschewodž; mje pať chzuť Wóh luby Knješ šamu tež pschewodžicz!“

Šhwilku tam wón s runymaj woczomaj stejó na mnje hladsche, potom mi praji: „Nječ je! wostaj tu s Bohom, ale hladaj šo, šo šo ženje njetriebala wscheho teho kacž. Ša wēm, ščto šebi nētkle pōndu šapoczecz.“

„Jano“, ja ša nim šawoľach, „šwēt ma husto džiwne myšle“. Ale wón bē s tajkim šhwatom wot naš se jstwy, s šajkimž bē s nam nuts pschischol.

* * *

Wjele šlowow nasch nan ženje njeczińesch; mi pať wón spochi wscho na šlowo wērjesch, wschato bē mje tež šizo ša mašu na to pokasať, jemu spochi wscho se šprawnej wutrobu wušnacž. Wón wuńdže nētkle, kaž bylo šo niczo nještalo, s mērom do polow.

Ša pať šo na šamu pošnyžech, wsach šebi šwoje pschaszne koleško s ludželku a chyzch pošpytacž šedžo pschasz, — ale kajke mi tola pschi wschej pschasz cžezke, cžezke myšle na wutrobje ležachu, a bješ tym, šo mi koleško psched woczomaj šchwórcžesch, bē mi, kaž byť mi nēšcto zusy do wušchow špēwał: „Nētk kónz bu se wschej lubošczu, kónz se wschēm wješelom!“

Takle bu tu wječzor a ja bēch do šwojich cžezkich myšlow wscha ponurjena, pōdla dyrbjach šebi spochi šašo pošpomnicž na wschē te špēwczki, kajtez bēchmy šebi šewat wonka na wulkej šuzy psched naschej šhēzku špēwali, hdyž bē tam Jan šobu pōdla byť, a drušy wotoko naju na cžichich wječzorach w lēcžnym cžafšu:

Tón luby mój mje wopušczi,
 Pať bórny šaš' joh' směju.
 Du hašku horje, hašku del',
 Haj hórku horje, hórku del',
 Šdžez tam te lipki kčžju.

Bēch lēdy s lipam dopšchischla,
 Šlej, šlej! wón tam žno stejil!
 „A nam witaj, ty mój najlubšchi,
 Haj witaj, ščoty najrješchi.
 Ššy mój hišcže? abo cžej?“

„Šdže dolho šo bēch šadžeržak,
 Čzi duzy prajicz móžu.
 W wschēch žusyč rōžkach pobudžich,
 Haj w wschitkich rōžkach pobudžich,
 Mam tam nētk šwoju rōžu.“

„A ty, mój luby najlubšchi,
 Ššlub njechaz šo mnu džeržecz? —
 Dži s Bohom, — mje pať trošchtuj Wóh,
 Haj s Bohom dži, — mje trošchtuj Wóh,
 Daj šbōžnu šmjercz mi wumrjecz.“

(Potracžowanje.)

Šchescžijan abo — šozialdemokrata?

Ščtož A praji, dyrbi tež B prajicz. Ščtož njecha šwójby mēcz, tež wo wótžny kraj rodžicz njemōže. Prawy šozialdemokrata wótcžinského cžuczja a šrosymjenja nima. Wošebje pola naschich šozialdemokratow nadenžesch tuto njewótcžinske šmyšlenje, mēšto teho šo franžowštim šozialdemokratam cžescž wótcžinského kraja psche wscho dže. Ša nochzu šašo dopomnicž na te napady na nascheho štareho šhēžora a wo tym rēczecz, a šak husto šozialdemokratojo šhēžora a šerschtow se šlowami franja, šo dyrbjja šo wot šudništwow šhostacz. Wy wěscže, šak czi šozialdemokratizy wōdžerjo pschezo to žadanje wupraja, šo dyrbi šo Ššaf-Šothringška Franžowštej wróczicz. Šedanšte šwojedženje šazpawaju. Šelesny ščizž woni wušmēschuju praja, dyrbjaz šo radšcho w šholowach w šaku pošucz. A Šebel je w šhēžorskim šejmje wuprajik, šo jeho štrona pschi šwojim programje wostanje. A šajki to je. Škongreš we Šydenje w lēcže 1880 wupraji: „Towaršchojo! Šratšja! Šudy šhromadženi šastupjerjo šozialdemokratizkich dželaczerjom šlubja, šo budže nēmška šozialdemokratija s štrutoščju, wobšladniwoščju a wutrajnoščju wojowacz na šanicženje dženznišchého wrótného (?), njeknicžomného (!) štatného a towaršchného porjada.“ Ščtož tajke šlowa ššyšchi, njemōže wjazy dwēlowacz, ščto šozialdemokratojo woprawdže čžedža. Ščtož čžze s nim ššuschecz, dyrbi njepšcheczēl bycz nētcžišchého porjada a waschnja, šotryž w naschich wōšadach a štatach se štareho dobrého cžafša wobšteji. Wy, kiž wy to cžitaczje, dyrbičže wolicž! Š tym hošym prajenjom: „ja šym abo ja budu tež šozialny“, móžesch husto s rta njespošojnych, wot polizije wotščtrafowaných cžłowjekow ššyšchecz. Ščtož pať je woprawdže „šozialny“ w myšli

Něšto wo wužadnej khorosczi.

Sdyž je nětko snadna khoroscza, tak mjenowana khrupa (influenza), wjele domow domapntala a wšelakim starym a młodym row muryla, dha dyrbi naš ta wopomnicz wuczic, so kmy pschezo w Bozej ruzy a so moze Bóh hščcze czešche khoroscze póšlacz a so ku psched czašami tež wjele hóršche byle. Wo jenej khorosczi, kiž je nam s biblije snata, a kiž je psched lěstotetkami tež naschich wótzow žalošnje cziwilowala, chzemy dženša něšto podacz. Tuta khoroscza je wužad. Wužadny běšche Naeman, teho runja Mirjam a Gehasi, kaž w bibliji cžitamy. Nasch sbóžnik je wjele wužadnych wustrowik: Schimana wužadneho a ras 10 wužadnych na jene dobo. Hižo w sasterstu běchu wužadni wot strowych wotdželeni a mējachu wonka na polu abo w jamach kómi bydlicz, hdžez so jim jědz noschěšche, doniž skóncznie jich cziwilowane cžeto duschu se wšchěmi boloscžemi njewudycha. Runje tak so w ranškim kraju wužadnym hščcze dženša dze. My pač chzemy lubym cžitarjam sdželicz, tak so do Lutheroweho cžaša wužadnych hladali a jim služili.

Wužad by teho abo tamneho hižo do lěta 700 po Khrystušu w němškim kžezorstwie nadpadnył, ale krajna cziwila tehdy hščcze njebě. Sdyž pač kšesczijenjo wot lěta 1096 hač do 13. lěstotetka husto jako tak mjenowani „kšiczerjo“ do službeneho kraja cžahachu, so bychu „kšwajny row“ s rukow Turkow wutorhnyli, ku wužad do wječornych krajinow sobu domoj nošyli a wot teho cžaša so tuta khoroscza se wšchey mozu rošchěrjěšche, so šebi ludžo žaneje rady wjazy njewjedzachu. Khoroscza so s tym sapocza, so so na koži maše, sornjatko wulke, běle blecžki pokosowachu, bješ teho, so by khoru dale žaneje wobcžejnosče mēł. Takle to něšto lět dolho wosta. Potom běchu te bēle blecžki schtropawe a trupate a nětko khoroscza s mozu pschibjerasche. Woczi buchu bluke, hšob dychawy, koža so kwětasche a s kwětanow so jětjenje jědmjěšche, šhibadla buchu bolaze, žyłe cžeto mējěšche napohlad, jako by se kněhom pokypane byle, a skóncznie jedyn staw po druhim pschi žiwym cžele hniěšche, hač skóncznie cžłowjet, snamjo žalošneje hrosnosče, so wudycha. Wotkhorjenje njeběšche do cžišta wusamknjene, ale jara rēdke. S wjetšcha dyrbjachu wšchitzy na tutu khoroscza schorjeni pod njewuprajomnymi boloscžemi wumrjecz.

Najhóršche pač běšche, so bē khoroscza jara natyłowaza. Njepotřebasche ani dōtknjenja se schorjenym; hižo jeho wodych natyłowasche, a hdy by ščo sa něšto pschimnył, ščož bēšche khoru w rukomaj pomēł, by šam lōhko schoril.

Hač bē ščo na wužad khoru, to rošbudžicž bēšche, kaž něhdy Israelskich mēšchnikow, tak tehdy wēz žyrkwoje, kiž sašo lēkarjom s pomozy bjerjěšche. Mēnjachu šušobžo, so je tón abo drugi khoru, kšmēdzachu šebi žadacz, so bychu tajšeho na wužad pschepytowali. Ščož so nětko sa wužadneho spōšna, pšacžesche wot teho wofomiknjenja kaž sa mormeho. Psched šudnistwo wjazy stupicž njekšmēdzishe; jeho samoženje drusy sa njeho sarjadowachu; herbštwia jeho herbam pschipadnychu. Wot nětk bēšche najkrczišchim sakonjam podcžiknjeny, kotrez wšcho dōtknjenje s druhimi njemōžne cžinjachu. Wofebita drašta, kiž dyrbjěšche wužadny stajnje woblecženu byčz, jeho hižo nasdala wšchēm snajomneho cžinjěšche, wšche teho mējěšche s nēkajšej schčerkotawu, kiž mējěšche stajnje sobu, pschezo snamjo dawacz, tak rucze hač so jemu něčto bližěšche. Wón njekšmēdzishe do žaneje žyrkwoje wjazy, ani, hdžezkuli bychu so ludžo šhromadžowali. Semu bē sakasane, se šjawnych studnjow so napicž. Tež njekšmēdzishe po žanych wuškich scžezžakch khodžicž, ale jenož po schčerokich pucžach, a dyrbjěšche so tam wo šrijedž pucža džeržecž. Sdyž w nēkajšej nusy hinał njemōhł, hač so by s nēkim rēczecž dyrbjal, mējěšche so po wēšse stupicž, so njebny wētr jeho wodych na bližšcheho donjēł. Chžyšcheli něšto šebi kupicž, njekšmēdzishe to s ruku pschimnyčz, ale mējěšche se šwojim kšjom na njo potasacz. S jeny m šłowom: wužadny bē sa wšchēch druhich mormy a mōžěšche jenož s druhimi wužadnymi so seńcz a pola nich troschyt pštacž. Šwōj khlēb šebi sa šlužicž, bē jemu njemōžno. Ščo dha je so nětko na wobohich hubjěnych šmilil? Wopuschčzeni njeběchu. Žyrkej džeržěšche sa šwoju najwjetšchu winowatosčz, tajkich s darami sasteracz a so sa jich duschu staracz a jim cžezku khoroscza polōžicž. Šajimawe je, so je žyrkej hižo wotdželenje tajkich sa wužadnych spōšnatych wot strowych do Božej služby pokōžila, kaž nětko na pschillad mormych s cželnym přēdowanjom khowa. Pschēde wšchēm cžezki bēšche sa khoreho tón džen, na kotrymž bu sa wužadneho spōšnaty a kiž

jeho kaž s šmjerčzi sašubzi. Šajka šrudna myšl, wot nětko wot nana a maczerje, žony a džěšcža na wēcznje džěleny byčz, wusamknjeny wot wšcheho, ščož je cžłowjetam wazne a lube, wot jich džěla a wot jich šwjedženjom, nětko živy do mormych škušecž! Duž je žyrkej žyłe prawje tajke wotdželenje a wustorcženje wužadnych se strowych s Božej služby scžinika, s džěla teho dla, so by wobohemu khoremu troschyt a wofschewjenje a to wjedženje na pucž šobu dała, so žyła kšesczianska wōžada jemu se šwojim dobroproschenjom s bokej stej, kaž tež teho dla, so by strowych pohnuła, khorych s jědžu sasteracz.

(Skónczjenje pschichodnje.)

Nowa šutnja.

Indiski bruny muž a bēly bēšchtaj něhdy hromadže w Božej služby a wobaj bēšchtaj pschēs to šame přēdowanje šapschimmjenaj, so šwoje hščšne hubjěnstwo pōšnaschtaj. Indiski mōžěšche so bōrny wodawazeje hnady Božej wjēšelicž; tón bēly pač bēšche we wulkej tyšchnosczi, kotraž jeho nimale s šadwēlowanju wjedžěšche, doniž tež jemu škónczko wodawazeje luboscze jeho troschtujo njesešhadža. Něšto po tym šetka šwojeho bruneho bratra, Indiskeho, a jemu praji: „Šak pschindže, so dyrbjach ja tak dolho njemerny a bješ hnady wostacz, hdyž šy ty tola tak bōrny troschyt namakal?“ „O bratsje“, wotmolwi Indiski, „to chzu tebi prajicž. To pschindže bohaty šeršhta a chze tebi nowu šutnju daricž; ty šebi šwoju wobhladašch a prajišch: ja njewēm, moja šutnja je hščcze dobra, ja šebi myšlu, ta budže hščcze dlēje džeržecž. Ša to wón mi tu nowu šutnju posšiczi. Ša šebi moju staru wobhladam, ja praju: ta nicžo wjazy hōdna njeje, ju přecž cžišnu a sa nowej pschimnu. Runje tak bēšche, luby bratsje; ty špytowasche, hač njebny twoja stara prawdosč hščcze khwilu šwoju službu cžinika; ty ju njerady přecž da. Šle ja wobohi Indiski žaneje njemējach, duž bēch hnydom wulžy šwješeleny, prawdosč nascheho knjesa Šesom Khrysta dostacz.“

Šjane šłowo jeneho wjēšcha.

Pschi jubilejštim šwjedženju veteranow s wušwobodžěškich wōjnow, kotrez bēchu w lētach wot 1813 hač do 1815, na dnju 27. mērza 1863 šemrjety wulfowōjwoda Šeklenburgski bješ druhimi šlēdowaze džěšche: „Šajke pschecze dyrbu sa waš wuprajicž? Šolke žiwjenje a strowje? Šy budžecze mi wotmolwicž: my šmy 60 a 70 lēt stari. Šo duž škožmy šwojej woczi na šhutnišche wēžy. Šhutnosč wožaka njenaštrōža, wošebje niz teho, kiž je we bitwoje šmjerčzi do woblicza hladał. Wón wē, dohycze wot teho šnjesa pschindže a kotšiz padaju a kotšiz dohrywaju, woni wšchitzy šteja w jeho wšchedomōžnej ruzy. Wjele wot Wašchich towaršchow je hižo to wēczne dohycze nad tym hōrkim njepšchecželom dohlyo. Duž njech je to moje pschecze, so byšchcze, hdyž tón šnjēs waš wotwoła, tež wy krašne a šbōžne dohycze dohlyli pod naschim wulkim wjednitom Šesušom Khrystušom.“

—M—

Pschimnanja a krotke wuprajenja s rēczow šwjateho Šakarija w Šgyptowštej. 1. Ty chžěšch s twojimi myšlemi Bože myšle wušlēdžicž, dha mi tola juntrōcz praj wšchitke twoje myšle pošlednich tšjōch dnjom; ty to njesamōžěšch. Tež wo tym, ščož ty wšchēdnje wobhladašch, ty dopōšnacž njemōžěšch, cžeho dla a tak so to wšcho stawa. Mōžěšch ty šwoju duschu spōšnacž, kotruz mašch tola wot šwojeho naroda? Šle přēdowanje wot kščiža je wšchak ludžom, kiž chžedža mudri byčz, hšuposcž. 2. Štarajmy šo šwēru sa to, so bychmy w šebi snamjo a šygl šnjēsowy mēli. Šschetož na šudnym dnju, hdyž pastyr wšchitke šwoje štabla wotwoło šebje šhromadži, budža šo te wowzy s temu pastyrkej stupicž, kiž maju jeho snamjo a šygl a tón pastyr budže je šnacž, pschetož kiž šu jeho, šyšcha jeho hšob a du sa nim.

Šexagesimae.

Njedžela	Jan. 12, 9—19.	Gal. 5, 1—15.
Pōndžela	Mat. 15, 21—28.	1 Šeš. 4, 1—7.
Šutora	Jan. 12, 20—36.	Gal. 5, 16—26.
Šsrijeda	Jan. 12, 37—50.	Gal. 6, 1—10.
Ščtwōrtk	Jan. 13, 1—20.	Gal. 6, 11—18.
Špjatl	Mat. 21, 10—22.	Šeš. 1, 1—14.
Šsobota	Mat. 21, 33—46.	Šeš. 1, 15—23.